

Ympärillä
sanojen
lokerot

Päiväkirja 2026

Sami Antero Nygrén

Ympärillä äänien lokerot

Sami Antero Nygrén

Ympärillä äänien lokerot

Päiväkirja 2026

© 2026 Sami Antero Nygrén

Kannen suunnittelu: Heli Pihlajamäki
Sisuksen taitto: Sami Antero Nygrén

Oikoluku ja kustannustoimitus: Laura Aro

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-7565-3

Esipuhe:

Unet eivät oikeastaan ole unia, eivätkä koe unia olevansa. Unen ja valveen tasa-arvosta ei ole puhunut juuri kukaan. Miksi ne on nimetty alitajuntamme saduksi ja sepitelmiksi? Ettei niillä ole oikeutta näyttää tulevaa tai kertoa asioita tuonpuoleisesta? Oikeutta pukeutua totuuteen ja todellisuuteen? Mitä jos valve tahtookin olla uni ja uni valve? Kuka sen kieltää? Näyttävähän meidän johtajammekin meille tulevan dystopian. Näyttäähän valveen säätila ja mieliala jo aamusta mihin päivä on menossa? Eikö uni toimi aivan samoin? Kumpi maailma on lopulta se rikkonaisempi ja risaisempi? Uni muuttuu ja kasvaa yleensä iän karttuessa. Lapsuuden voimakkaat unet ja unien muistaminenkin joskus haalistuvat ja harmaantuvat. Vasta lähempänä kuolemaa niistä tulee taas elävämpiä ja ne palaavat tuonpuoleiseen, kuten ne olivat silloin, kun olimme aivan pieniä.

@Sami Antero Nygrén 16.2.2026, Tampere

Renkaat ajavat minulla hullun maailman ympäri, jättävät mustia jälkiä kateuteen ja vihaan. Tankkaavat välillä ja pysähtyvät lisäämään minuun ilmaa ja pesemään minun ajatuksiani. Mittarissa on jo monta mieleltään sairasta ja vallanhakuista hullua.

Renkaat jostain ihmeellisestä syystä tahtovat nähdä tämän kaiken. Ne ottavat kuvia dissosioituneista traumareaktioista ja kaksisuuntaisista mielistä, joissa joku ajattelee aina väärään suuntaan. Niiden mielen varsille on rakennettu hallitsematon epävarmuus. Eikä kukaan asu niissä rakennuksissa kovin kauaa.

Tänään olen hiljainen, kun ympyrät ajavat takaisin pihaan.

Päivä alkoi taas hämmennyksellä. Pysähdyn vielä kerran tämän muistoni äärelle. Se tuo lähinnä lämpimiä ajatuksia ja viime talven mieleeni. Minä kohtasin metsänhaltian ihmisen muodossa. Kirjoitin hänestä kokonaisen kirjan. Sanoinkin hänelle, että hän on minun muusani. Mesimarjat ja suomuuraimet muistuttavat hänestä ja karpalot ja puolukat. Oli ilo kohdata. Hiljaiset hyvästit jäivät sanomatta. Ei jäänyt edes mitenkään ikävä tai paha maku suuhun.

Ajatukset vievät, eivätkä kysele. Ne ovat päänsisäisiä mysteeriöitä.

Minä pelkään unia eniten siksi, että ne eivät ole totta. Minä, joka en katso edes televisiota, koska en tahdo täyttää päätäni millään valmiiksi syötetyllä, joudun silti alistumaan fiktiolle. En sitä pääse pakoon. Ajattelua tapahtuu jossain määrin. Mutta ei siitä saa kokoon mitään eheää tai kokonaista. Kävelen katkonaisesti ja linkaten, pelkään, että kohta en kävele enää ollenkaan. Se on todella lamauttavaa.

Yritän liikkua enemmän, jos se auttaisi asiaan.

9 789528 075653